

Slovanska glasha.

* Gosp. A. Hribar v Gorici, naš neumorni skladatelj, je izdal dve lepi skladbi „Slavjanka“ mazurka in „Slovenka Ivanka Ipavska“ za dvospev in moški zbor, ki se dobivate pri skladatelju po 20 novčičev. Slovenci in prijatelji narodne glasbe, društva in pevski zbori, sezite po ličnem delu; melodija je kaj lepa, posebno, „Jaz nisem Talijanka“, ki dela vso čast glasbi. Podpirajmo domačo umetnijo, da se bode tudi mlajšim močem pomagalo na javno polje.

* Južno-slovjenske narodne Popievke. Večim ih dielom po narodu sam sokupio, ukajdijo, glavirsku pratnju udesio, te izvorni im tekst pridodao Fr. Š. Kuhač. II. knjiga, I. svezka. U Zagrebu 1879. Tiskara i litografija C. Albrechta. — S tem zvezkom započimlje se drugi svezak narodnih popevk, ki obsega 102 popevki hrvatski, nekoliko slovenskih in bolgarskih. Preporučamo rodoljubom veliko poduzetje Kuhačevu, koje služi na čast Slovanskemu narodu.

Politične stvari.

Kaj hoče Avstrija pri mešani zasedbi vzhodne Rumelije?

Znano je, da se je pri berlinskem shodu Rumelija, to je, dežela unkraj Balkana, odcepila od Bolgarije in so velike oblasti razsodile, da ima ostati še pod turškim gospodstvom. Prebivalci, Bolgari, so brž vprli se temu odcepu ter celó prijeli za orožje, da bi dosegli to, česar želé, namreč združenje z brati takraj in unkraj Balkana, ker ne marajo biti odtrgani drugi od drugih. Uže se je ustaje plemen jel širiti po deželi, ustajnikov čete so se množile ter iz višav macedonskih spuščati se začele v dol nad Turčina, ki je po odhodu Rusov zopet zasedel deželo. Z nova bi se bili toraj boji pričeli, kakor so bili pred rusko vojsko v Bolgariji, Bosni in Hercegovini, kar so zopet evropske oblasti ustopile se pred ustajnike ter prepovedale ustajo, češ, da gredó raje same skupno ondi mir in red delat. Vzlasti je Rusija krepko stopila na noge in njena beseda je obveljala, ker Bolgari njej še največ zaupajo. Tako so ustajniki odložili orožje, svojo reč pa izročili Rusiji z zaupanjem, da bo uže ona skrbela za to, da se jim ne bo krivica godila ter pomagala jim do njihovih pravic.

Tako je bilo sklenjeno, da bodo vzhodno Rumelijo zasedle evropske oblasti skupno. Turčija sprva ni hotela nič vedeti o taki skupni zasedbi, rekši, da bo uže sama ugnala upornike ter deželo vredila po drugih evropskih deželah. Al evropske vlade vedó, da Turčiji za to manjka resne volje pa tudi moči, zato so pritiskale in le pritiskale tako dolgo, da je Turčija vdala se njihovim volji.

Zdaj smo toraj pred zasedbo Bosne po mešanih armadah množih evropskih oblasti. Al veliko vprašanje je to: bo li taka zasedba mogoča in če se vsa ta reč ne bo razbila, kakor se je razbilo že marsikaj, kar so evropski diplomati o Turčiji skovali. Pa tudi — če se ta zasedba Rumelije izvrši, je vprašanje, komu bo koristila, komu škodovala in kak bo njen konec.

Ker med oblastmi, ki imajo svojih vojakov in svojega denarja dati za skupno zasedbo Rumelije, je tudi Avstrija, zato nas vsa ta reč prav zeló briga. Kakor smo bili vneti za zasedbo Bosne, ker smo videli, da se ima vršiti v prid turškemu Slovanom, pa tudi Avstriji sami, tako malo nam je všeč sedanji Andrassyev na-

men, ker za zasedbo Rumelije ni ne teh in ne onih razlogov.

Čemu naj gredó avstrijski vojaki za avstrijski denar v Rumelijo? Edini pravi razlog, h kateremu nas vodijo izjave raznih vladnih časnikov, je ta, da Avstrija ima še zmiraj tisto politiko, da se morajo ovirati prizadeve južnih Slovanov za skupičenje vsega slovanskega naroda. To je res čuden povod, tem čudnejši, ker ga odobrujejo neki še celó take evropske države, ki obstojé in so močne postale le po združenji enega naroda v trdno celoto, kakor Laška, Nemčija in Francoska. Tu nam je pač dovoljeno vprašati: Kako morejo ravno te države podpirati načrt, po katerem naj ostanejo raztrgane dežele, ki so uže po sto in sto let lastnina enega naroda? In dalje: kako bi privolili narodi teh velikih oblasti v to, da tuje vlade branijo narodu na Balkanu združiti se? Je mar ljudoljubje našega stoletja le za zahodno Evropo, za vzhodno pa ne? Po naših mislih in nazorih je za obojno, zato še ne moremo prav verjeti, da se bodo evropske vlade tega res podstopile, kar so zdaj sklenile. Pomisliti je namreč še tudi to, da takim skupnim armadam res ne bo težko noter iti, pač pa zeló težko iti zopet ven. Vsi ne bodo mogli iti in vprašanje bo, kdo bo šel, kdo ostal.

Andrassy se pri tem morda drži starega pravila Avstrije: „*divide et impera*“, in misli po tem tudi tukaj vjeti kaj. Toda le počasi! Če bodo šli drugi v Rumelijo, šli bodo tudi Angleži. Znano pa je, da se je Angleža, če se kam vaede, sila težko znebiti. Anglež je kramar, toraj se bo tudi v Rumeliji najprvo poprijel kupčije in jo skušal potegniti ná se. Naši vojaki so pač taki junaki, da se Angleži ne morejo meriti z njimi, al trgovina in industrija naša se ne more meriti z angleško, to bi moral grof Andrassy najbolje vedeti.

Za unanjo avstrijsko trgovino mi toraj ne moremo v Rumeliji ničesa pridobiti, v političnem obziru pa toliko, kolikor smo pridobili v Šlezvig Holštajnu, ko smo se s svojimi tje poslanimi par tisuči mož zamerili Prusiji, kar smo par let pozneje drago plačali. Dobiti toraj ne moremo nič, da bi pa naši vrli vojaki v Rumeliji služili za gole žandarje drugim, tega pač ne zaslužijo in težko se bo našel kak poslanec narod zastopajoč, ki bi dovolil denar za stroške takega Andrassyevga pustolovstva.

Taka politika ne meri na mir Evrope. Do pravega in trdnega miru more Evropa priti le, če podpira vsako prizadevanje, čegar namen je: združiti enake narode. Trdne države so le tiste, v katerih so narodi zadovoljni. Zadovoljni pa morejo narodi biti le, če imajo vse svoje pravice, in te morejo imeti le, ako so združeni, ne pa raztrgani in raztrešeni med drugimi narodi. Tako je na Laškem, na Francoskem in tudi Nemci niso dali miru, dokler niso prišli vsi pod eno vlado.

Ozir po svetu.

Črtice iz Bosne.

(Dalje.)

Daljna pot do brda ni bila toliko mikavna, kolikor težavna. Večkrat smo šli po nizkem grmovji, a mene je bil uže popolnoma popustil strah, kar sem ga o začetku še imel. Vreme je bilo prijetno, le nekoliko vroče in razgled na Banjoluko in Vrbasovo dolino krasen. Po glavni cesti je bilo videti skoro nepretrgane dolge rajde vojakov in voznikov, ki so proti Varcarevu šli za našo armado, in večkrat sem videl neizrekljivo strupen pogled najinega hadžija v dolino.

Na nekem kraji pa me Bošnjak nenadoma ustavi ter pokaže v goščavo.